

ת"פ 28156/10/17 - מדינת ישראל נגד עבד מסארווה, חוסיין מסארווה- נידון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 28156-10-17 מדינת ישראל נ' מסארווה ואח'

לפני כב' השופטת נעה תבור, סגנית הנשיא
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קארי קאסה
נגד
הנאשמים 1. עבד מסארווה
ע"י ב"כ עו"ד נדים מסרי
2. חוסיין מסארווה- נידון

גזר דין - לנאשם 1

כללי

1. נאשם 1, יליד 1963, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שנערך לאחר שמיעת חלק מן הראיות. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים כדלקמן:

על פי האישום הראשון - ביום 21.12.15 בשעה 15:25, רכב נ.פ. באופנוע בכביש 44 ובצומת מחלף השבעה פנה שמאלה לכיוון צפון. באותה עת נסע הנאשם בטנדר, ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח בתוקף, חצה את הצומת באור אדום ופגע באופנוע. כתוצאה מהתאונה הועף נ.פ. על הכביש ונגרם לו שבר בקרסול השמאלי. הנפגע פונה לקבלת טיפול בבית החולים. חרף התאונה והפגיעה, המשיך הנאשם בנסיעתו, לא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה ולא הזעיק עזרה.

באישום זה הורשע הנאשם בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, אי ציות לרמזור אדם, נהיגה בזמן פסילה, ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון רכב וללא ביטוח, עבירות לפי סעיפים 64א(ב) ביחד עם סעיף 40, 67, 10א(א) ו-2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, וכן תקנה 22 לתקנות התעבורה יחד עם סעיף 62(8) לפקודה הנ"ל וכן סעיף 2 לפקודת ביטוח מנועי [נוסח חדש].

על פי האישום השני - סמוך לאחר התאונה פנה נאשם 1 לבנו (נאשם 2) במטרה להניעו למסור הודעת שקר באגף התנועה של משטרת ישראל בכך שייקח על עצמו בכזב את האחריות לקרות התאונה. ביום 22.12.15 התייצב הבן באגף התאונה וטען כי הוא זה שנסע ברכב הפוגע ביום התאונה. על ההצהרה הכוזבת חזר הבן בשלוש חקירות מאוחרות נוספות.

במסגרת אישום זה הורשע הנאשם במסירת ידיעות כוזבות, בהדחה בחקירה ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי

סעיף 243 סיפא, סעיף 245(א) וסעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. לשם השלמות יש לדעת כי נאשם 2 הורשע בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות ודינו נגזר בהתאם להסכמת הצדדים לעונש של מאסר על תנאי וקנס (ראו פרוטוקול מיום 02.10.19).

3. ההסדר בעניינו של נאשם 1 לא כלל הסכמות לעונש אך הוסכם כי קודם טיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. בתסקיר שירות המבחן מיום 11.02.20 התייחס שירות המבחן, כדרכו המקצועית, למכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם. מדובר באדם בן 56, נשוי ואב לשישה ילדים בוגרים. בשנה האחרונה עובד לסירוגין כטייח בעבודות בניין. הנאשם נעדר עבר פלילי אך לחובתו 25 הרשעות תעבורה (בין השנים 1988-2016).

הנאשם התקשה לקחת אחריות על העבירות בהן הורשע. הנאשם הודה כי נהג בזמן פסילה וללא רישיון אך מסר לקצינת המבחן צידוקים להתנהגותו והתקשה להכיר בחומרת מעשיו. לדבריו לא ראה שפגע ברוכב האופנוע ולכן המשיך בנסיעה. לאחר מכן כשהמשטרה התקשרה להזמין לחקירה הודה כי שיקר ומסר שבנו נהג. לדבריו עשה כן מתוך פחד שנתפס נוהג ללא רישיון. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקל ראש בסיכון בו מעמיד עצמו ואחרים וביטא עמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגותו הבעייתית. הנאשם תלה מעשיו בקשיי המשפחתיים והכלכליים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם לא הפנים את האיסורים של נהיגה בפסילה ובוחר בפתרונות זמניים והתקשה לבחון לעומק את התנהלותו. נוכח התרשמות מדפוסי חשיבה שוליים וצמצום ההכרה בקיומי דפוסי התנהגות בעייתיים לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית ותחת זאת המליץ להשית ענישה משמעותית שתבהיר חומרת מעשיו.

טיעוני הצדדים

5. **ב"כ המאשימה**, הגישה בפתח טיעוניה את גיליון ההרשעות התעבורתי של הנאשם (ת/1) ממנו עולה כי לחובתו 25 הרשעות קודמות, רישיונו פקע בשנת 1997 והוא פסול לנהיגה משנת 2015. בטיעוניה התייחסה התובעת בהרחבה לנסיבות ביצוע העבירות וכן לערכים המוגנים העומדים בבסיסן תוך הפניה לפסיקה. ב"כ המאשימה ביקשה להתייחס לשני האישומים בהם הורשע הנאשם כאירועים נפרדים אך בשל הקשר ביניהם ביקשה לקבוע מתחם כולל המבוסס על כל מתחם בנפרד. לגרסת המאשימה המתחם הכולל הוא בין 28 חודשי מאסר ועד 52 חודשי מאסר. באשר לפסילה בפועל עתרה למתחם שבין 3 ועד 10 שנות פסילה בפועל. המאשימה התייחסה לשיהוי בהגשת כתב האישום אך הסבירה זאת בשיבוש החקירה על ידי הנאשם שהיקשה על סיום הטיפול בתיק. מאז הוגש כתב האישום היו העיכובים לפתחו של הנאשם. המאשימה הפנתה לכך שגם לאחר ביצוע העבירה הנוכחית הורשע הנאשם בעבירות תעבורה נוספות באופן שמלמד על העדר כל מורא מהחוק והעדר הבנה של הבעייתיות. בשים לב לעבר התעבורתי, להתרשמות השלילית של שירות המבחן מהנאשם במיוחד בכל הקשור בקושי בקבלת אחריות, עתרה התובעת להשית על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל למשך 7 שנים, מאסר ופסילה על תנאי קנס ופיצוי למתלונן.

6. **ב"כ הנאשם**, הדגיש כי מדובר באדם כבן 56 שאין בעברו כל הרשעה פלילית קודמת. לגבי עברו התעבורתי טען כי מרביתו בעבירות טכניות ורישיונו נפסל משום שלא הצליח לשלם את הקנסות שהושתו עליו ולא על שום עבירות. עוד הדגיש הסנגור את התיקון המשמעותי שתוקן כתב האישום לקולה, את הודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי, השיהוי בהגשת כתב האישום וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. ב"כ הנאשם פירט את מכלול נסיבותיו של הנאשם, מצבו המשפחתי והכלכלי תוך שהדגיש מצבה הבריאותי של אשת הנאשם. לתמיכה הפנה למסמכים (3/0-1/0). הסנגור ביקש לקבוע כי מדובר באירוע אחד לצורך קביעת מתחם ענישה. הסנגור הפנה לפסיקה וביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם יכול שיתחיל בעונש מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות. הסנגור התייחס לפגיעה במשפחת הנאשם ולמחיר האישי שהוא משלם בכך שאינו נהג.

7. **הנאשם** בדבריו הביע צער על המעשים. הנאשם סיפר על הסתבכות כלכלית בשנות ה-90 ולאחר מכן על תאונת דרכים שעברה אשתו. לדבריו כל חייו עבד למען ביתו ונאלץ לצאת לעבודה כדי לפרנס את משפחתו. הנאשם התייחס למצבה של אשתו וביקש לעזור לילדיו ולאשתו.

מתחם העונש ההולם

8. כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים אולם **מדובר באירוע אחד במשמעות חוק העונשין**. מדובר ברצף אירועים שיש קשר הדוק ביניהם. הנהיגה הפסולה קשורה באופן הדוק וישיר לתאונה וזו קשורה באופן הדוק להפקרה ואלו קשורות במהות ובעיתוי לעבירות מתחום השיבוש. מבחינת מסכת עבריינית הרי זו מסכת אחת. חמורה יותר בשל הצטברות האירועים זה לזה באופן המשפיע כמובן על גבולות המתחם אבל מבלי שיש הצדקה משפטית לקביעת שני מתחמים נפרדים (ראו פסקה 39 בע"פ 4289/14 **ברבי נ' מדינת ישראל** (21.1.15)).

9. **הערכים המוגנים** - הנאשם הורשע בעבירות חמורות כאשר עבירה ההפקרה לאחר פגיעה הינה החמורה מביניהן. מעשה ההפקרה פוגע קשות לא רק בגופו של אדם אלא בחובה המוסרית למתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה. לכך נלוות מטרות נוספות הקשורות במניעת התחמקות מן הדין ויכולתן של רשויות האכיפה לברר כיצד נגרמה התאונה. יפים לעניין זה דבריה של כב' הש' פורקצ'ה בע"פ 5000/08 **דוד סומך נ' מדינת ישראל** (22.03.2009), פסקה 10):

"תכליתה של נורמה פלילית זו היא להילחם בתופעה הקשה המתרחשת בכבישי ישראל של נהגים הפוגעים באדם במהלך תאונת דרכים ומפקירים הנפגע לנפשו ללא הושטת עזרה. במיוחד גדולה סכנת ההפקרה כאשר אין עדי ראיה לתאונה, עובדה המעודדת את הנהג להימלט על נפשו כדי למנוע את זיהויו כמי שהיה מעורב בתאונה הפוגענית... מטרתה המרכזית של הנורמה הקבועה בסעיף 64א ל היא להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה עלידי נהג שהיה מעורב בתאונה והיה במקום, ולהגן בכך על חייו ועל שלומו הגופני שלהנפגע. בד בבד היא נועדה גם למנוע מנהג לחמוק מאחריות לתאונה ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה... הנורמה של איסור העלאת הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועדה לעגן במשפט את החובה המוסרית... לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמנה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט...".

כך נקבע בעוד שורה של פסקי דין, למשל, ע"פ 2706/13 יונית חממה קרני נ' מדינת ישראל (27.10.2013) בפסקה 28).

"...לא פעם נכתב על אופיו הכעור של מעשה הפקרה... הותרת אדם פגוע לאנחות היא בלתי מוסרית בכל קנה מידה אפשרי, שהשכל הישר והמצפון האנושי אינם יכולים להכיל. החובה להושיט עזרה לאדם שנפגע היא אושיית יסוד בחברה מתוקנת ואולם, לצערי, תאונת פגע וברח, בזויה ככל שהיא, היא אחד המעשים הפושים בחברה הישראלית".

בתיקון מס' 101 לפקודה משנת 2011, החמיר המחוקק בענישה על עבירת ההפקרה לאחר פגיעה, ויצר מדרג של חומרת עונשים בהתאם ליסוד הנפשי שליווה את ביצוע העבירה ועל פי תוצאת התאונה. הרף הנמוך של עד 3 שנות מאסר נקבע למקרה של הפקרה ברשלנות; ברף הביניים-כבמקרה זה- נקבע עונש מאסר של עד 7 שנות מאסר למקרה של הפקרה במודעות; וברף הגבוה ביותר נקבע עונש מאסר של עד 14 שנות מאסר להפקרה במודעות בתאונה בה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שנהרג בה אדם.

10. עבירות השיבוש וההדחה מגנות על ערכים ובהם שלטון החוק ומערכת עשיית הצדק. פגיעה באלו פוגעת באופן עקיף גם באמון הציבור במערכת המשפט. לא רק שהנאשם היסווה את חלקו בתאונה בזמן אמת אלא שגם במחשבה נוספת הוסיף והסתבך בשכבה נוספת של פליליות בכך שביקש מבנו לקחת על עצמו אחריות לנהיגה ברכב. הנאשם לא התעשת ולא נמלך בדעתו הגם שהחקירות התרבו וחזרו על עצמן ואפילו כאשר הוגש כתב אישום נגד בנו, עצמו ובשרו, הוסיף והחזיק בגרסה המרחיקה עצמו ורק לאחר שהחלו להישמע הראיות קיבל על עצמו אחריות למעשים.

11. נהיגה בזמן פסילה היא עבירה המגנה בראש וראשונה על גופם ועל ביטחונם של המשתמשים בדרך. גם לעבירה זו נילוה רכיב של זילות בחוק ובבית המשפט שכן מדובר במי שאינו רשאי לנהוג ובכל זאת מתעלם מן החוק ומעדיף את האינטרסים האישיים שלו על פני קיום החוק ומתוך אדישות לאחרים שנקלעים לסביבתו בכביש. ביחס לחומרה הרבה בעבירת נהיגה בפסילה ראו רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל (26.5.2005), שם נפסק:

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכביש הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט [...]"

12. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים** - מעשי הנאשם מהווים פגיעה משמעותית ביותר בכל אחד ואחד משורת הערכים המוגנים. לא מדובר בעבירות טכניות אלא ברצף שבו הנאשם נכנס לצומת באור אדום, כתוצאה מכך פגע באדם ולאחר מכן עשה ניסיון לטשטש הפגיעה ולטשטש חלקו בה. הנאשם לא הסתפק בניסיון פאסיבי אלא פעל וערב גם אחרים במלאכת השיבוש. החלק הראשון ובו התאונה והפגיעה באדם וודאי אינו מתוכנן אולם חלקו השני של האירוע מתוכנן ובמקרה זה גם חוזר על עצמו. לא מדובר באמירה ברגע של פאניקה אלא בהתנהגות מחושבת. הנזק המידי שנגרם הוא הנזק הגופני לנפגע העבירה שסבל שבר בקרסול ופונה לבית החולים. מעורבות בתאונה מערערת את הביטחון, גורמת לנזק גופני ונפשי וכל אלו קשים גם כאשר מבחינה רפואית לא מדובר בחבלות בלתי הפיכות. הנזק הפוטנציאלי הוא כמובן גדול בהרבה. רק מזלו הטוב של הנאשם הביא לכך שהנפגע לא סבל חבלות חמורות בהרבה. מסירת הידיעות

הכוזבות למשטרה גרמה נזק לניהול החקירה ובזבזה משאבים לשווא. גם בהקשר זה הנזק הפוטנציאלי חמור יותר שכן לו הצליח הנאשם, היה גורם לעיוות דין וסביבתו כולה היתה למדה כי לא ניתן לתת כל אומן ברשויות האכיפה.

13. **מדיניות הענישה - בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, נמצא כי בתי המשפט הטילו עונשי מאסר בפועל גם כאשר תוצאות התאונה לא היו כרוכות בפגיעה בחיי אדם. ראו למשל:**

א. עפ"ג (מח-ת"א) 59686-12-17 **עובד נ' מדינת ישראל** (19.3.18) נדון מקרה הדומה בנסיבותיו למקרה שלפני. הנאשם נהג באופנוע ופגע ברוכב אופניים. לרוכב נגרמו שבר באגן, חבלה בראש והמטומות ולמי שהנאשם הרכיב על האופנוע נגרמו שפשוים ופגיעה בשורש כף היד. הנאשם המשיך בנסיעה ולא עצר. בהמשך ביקש הנאשם מאחר לקחת על עצמו אחריות לתאונה בתמורה להסדרת חוב של אותו אחר. תכנית השיבוש יצאה לפועל והאחר התייצב במשטרה ומסר ידיעות כוזבות. [הנסיבות חמורות יותר מענייננו לענין הפגיעה בגופם של שניים אך חמורות פחות במובן זה שהנאשם במקרה דנן נהג בפסילה]. בית משפט השלום קבע **מתחם עונש שבין שנה לבין ארבע שנים** ומתחם זה אושר במחוזי. על הנאשם נגזר עונש של **26 חודשים** ואף עונש זה אושר בבית המשפט המחוזי אך **הופחת ל-21 חודשים** בשל נסיבות שיצרו ציפיה להקלה מסוימת אצל הנאשם. פסקי הדין המשמשים בסיס לקביעת המתחם מובאים בהרחבה בגזר הדין (ת"פ ת"א 6589-03-15).

ב. ברע"פ 3612/16 **אסור נ' מדינת ישראל** (15.5.16), נדחתה בקשת ערעור של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של אי ציות לאור האדום ברמזור, בניגוד לתקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, סעיף 68 לפקודת התעבורה, נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 38(3) ו-62(2) לפקודה, הפקדה לאחר פגיעה בתאונה בה נפגע אדם, בניגוד לסעיף 64א(ב) לפקודה, נהיגה בשכרות, בניגוד לסעיף 62(3) וסעיף 64ב(א)(2) לפקודה, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בניגוד לתקנה 62(2) לתקנות. הנאשם פגע בהולך רגל שהלך על השול וגרם לו חבלות בגב ובברך. לנאשם עבר תעבורתי מכביד. בגין הרשעותיו בגרימת תאונות דרכים ובעבירות של הפקדה, נהיגה בפסילה ונהיגה בשכרות ריצה הנאשם תקופות מאסר ממושכות. בית המשפט לתעבורה השית על הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל שהופחתו בבית המשפט המחוזי ל-**30 חודשי מאסר בפועל**, 12 חודשי מאסר על תנאי, 15 שנות פסילה שהופחתו בבית המשפט המחוזי ל-12 שנות פסילה וקנס בסך 15,000 ₪.

ג. בת"פ (מח' י-ם) 28873-12-16 **מדינת ישראל נ' דין** (מיום 17.7.17) נדון ערעורו של נאשם שהורשע, על פי הודאתו, בהפקדה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה, נהיגה בחוסר זהירות, עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בצירוף סעיף 68 לסעיף 38(3) לפקודה, נהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10א לפקודה בצירוף סעיף 62(1) לפקודה, ונהיגה ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970, זאת לאחר שהנאשם פגע בהולך רגל ונמלט מהמקום. תסקיר שירות המבחן היה חיובי בעיקרו ושירות המבחן המליץ על הטלת מאסר בעבודות שירות. כתב האישום הוגש באחור של שנתיים וגזר הדין ניתן בחלוף 5 שנים מיום התאונה. בחלוף הזמן השתקם הנאשם, התחתן ושינה דרכיו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר בפועל,

ופסילת רישיון שבין 3 שנים ל-10 שנים. בית המשפט התחשב בנסיבות חייו של הנאשם בגילו הצעיר, בהתמשכות ההליכים, בהעדר עבר פלילי וגזר עונש בתחתית מתחם הענישה. בית המשפט גזר על הנאשם **10 חודשי מאסר**, מאסר מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים ופסילת רישיון למשך 3 שנים.

ד. רע"פ 6823/13 **בראנץ' נ' מדינת ישראל** (28.11.13) -נדון אדם שנכנס לצומת במהירות מופרזת ופגע ברכב אחר ואז עזב את המקום. למעורבת בתאונה לא נגרמו חבלות המפורטות בכתב האישום. בית המשפט קבע כי במקרים בהם לא ארעו תוצאות קטלניות מעבר לחבלות נע המתחם בין 6 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום גזר עונש של 20 חודשי מאסר ואילו המחוזי הפחית ל- **15 חודשי מאסר בפועל**, 7 שנות פסילה וקנס. [המקרה שלפני חמור בהרבה בשל עבירות השיבוש בנוסף לנהיגה בפסילה].

14. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנה הסנגור ולא מצאתי כי ניתן ללמוד מהם על מתחם העונש הכולל שיש לקבוע בתיק זה שכן כל אחד מהם שונה בנסיבותיו מן המקרה שלפנינו. כך למשל ב"פ 59/14 פרלמן נ' מדינת ישראל, אושר מתחם ענישה של 8-30 חודשי מאסר אך זאת ללא עבירות נהיגה בזמן פסילה והדחה בחקירה ובשיבוש הליכי משפט. ב"פ 8255-08 (ב"ש) מדינת ישראל נ' קמינסקי, הושת על הנאשם עונש מוסכם של 6 חודשי מאסר לאחר שהורשע בהפקרה לאחר פגיעה כאשר תוצאות התאונה היו קשות למדי וזאת בשים לב לנסיבות אישיות מיוחדות.

15. עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה ואף מהם לא ניתן לגזור גזירה שווה. רק לשם הדוגמה ב"פ 40968-06-17 (כורדי) דובר בפגיעות קשות בהולכת רגל לרבות אובדן עובר של התאונה. ברע"פ 4749/18 (גירון) דובר בפגיעות קשות בהרבה שחייבו אשפוז למשך שנה ובנוסף העבירות בוצעו על רקע צריכת אלכוהול.

16. לאחר ששקלתי מכלול הנתונים המפורטים לעיל אני קובעת **שמתחם העונש ההולם** בגין האירוע כולו נע בין **שנת מאסר בפועל לבין 4 שנים, 3-7 שנות פסילה וכן רכיבים צופי פני עתיד, קנס ופיצוי.**

העונש המתאים לנאשם

17. שקלתי בכובד ראש פגיעת ענישה בנאשם בעיקר מפני שמדובר בשליחת אדם למאסר ראשון בחייו. בנוסף שקלתי מצב בריאותה של אשת הנאשם כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. עונש מאסר יפגע במשפחת הנאשם והפגיעה בנסיבות המפורטות בתסקיר אינה פשוטה כלל. בנוסף שקלתי מצבו הכלכלי של הנאשם ולקיחת האחריות (בהסתייגות בשים לב לאמור בתסקיר).

18. לא ניתן להתעלם מחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. כתב האישום הוגש בשיהוי מסוים אך מאחר ומדובר במי שהכשיל את החקירה בעצמו קשה לבוא בטענות למאשימה בענין זה. בניהול ההליך בבית המשפט, חלק מהימשכות ההליכים רובץ אף הוא לפתחו של הנאשם. בנוסף, העובדה שהנאשם ביצע עבירות תעבורה נוספות גם לאחר מועד העבירה מעיד על כך שהפסול לא הופנם וההכרה לא חלחלה לעולם המעשים. על אף כל אלו, יש לתת ביטוי מוחשי לכך שבאופן אובייקטיבי חלפו כארבע שנים מתקופת ביצוע העבירות.

19. בנוסף לקחתי בחשבון המלצת שירות המבחן והאמור בתסקיר.

20. מנגד, עונשו של הנאשם רחוק מאוד מתחתית מתחם הענישה בשל חומרת המעשים בכל אחד ואחד מהנקודות המפורטות ובשל עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים. כל אחת מהעבירות שביצע, מהווה פגיעה משמעותית ובתוך הסולמות השונים של החומרה באותן עבירות, נמצא הנאשם על הצד המחמיר, הכל כפי שמפורט בפסק הדין דלעיל.

21. בשל משך תקופת המאסר לא אכביד ברכיבים הכספיים.

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **21 חודשי מאסר בפועל.** הנאשם יתייב למאסרו בבימ"ר ניצן ביום 26.04.20 עד השעה 10:00, או לפי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנדון לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336. במסגרת התיאום ייבדק גם מצבו הנפשי של הנאשם.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ. על הנאשם להפקיד דרכונו באופן מידי במזכירות בית המשפט.

בנוסף על הנאשם להפקיד 2,000 ₪, לחתום על התחייבות כספית בסך 20,000 ₪ וערבות צד ג' בסך 15,000 ₪ להבטחת התייצבותו לריצוי עונש המאסר וזאת כתנאי לדחיית ריצוי המאסר כאמור לעיל.

ב. **12 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של הפקרה לאחר פגיעה או עבירת הדחה בחקירה או שיבוש מהלכי משפט במשך שלוש שנים מעת שחרורו מן המאסר.

ג. **6 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי הוא שלא יעבור עבירה אחרת בה הורשע וזאת במשך שלוש שנים מעת שחרורו ממאסר.

ד. **אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה במשך 6 שנים מהיום.**

ה. **אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה למשך 12 חודשים וזאת למשך שלוש שנים מהיום אך זאת על תנאי שלא יעבור עבירה לפי פקודת התעבורה או התקנות על פיה ואשר בה הורשע.**

ו. **פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪.** סכום הפיצוי ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1.4.20 והבאים בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו תעמוד יתרת הפיצוי לפרעון מידי. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ויועבר למתלונן על פי פרטים שיעביר ב"כ המאשימה בתוך 7 ימים מהיום.

ז. **קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.** הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.5.20.

ח.

המזכירות תשלח גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעתו של הקצין הממונה על החקירה.

עמוד 7

ככל שהופקד פיקדון בתיק על ידי הנאשם, ובהיעדר מניעה על פי דין, יש להחזירו לידינו או לידי גורם אחר לפי בקשת הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אדר תש"פ, 11 מרץ 2020, במעמד הצדדים.